

direkte Statsskat, noget, som disse Indtægter ikke tidligere havde gjort. Vi vide yderligere, at i Landkommunerne hvilede den kommunale Skat tidligere paa Hartkornet og paa Formue og Lejlighed, den hvilede altsaa kun paa en Del af de faste Ejendomme, ikke paa alle de faste Ejendomme i Forhold til deres Værdi, saaledes som den om 25 Aar vil komme til at gøre. I de smaa Kommuner paa Landet ere Indtægterne i Reglen ubetydelige, og naar Staten saa oven i Købet skraber Bunden saa nær, at den tager en Indtægtsskat af Indtægter paa 600 Kr., saa svækker den det kommunale Skatteobjekt, som var givet Landkommunerne til at stive Hartkornet af med, fordi man fandt, at de stigende Udgifter, som de nyere Love have medført, belemrede Hartkornet med for høje Skatter.

Tænke vi os nu staaende overfor en saadan lille Landkommune, hvor der kommer en Familie, som har 3 vanartede Børn — og det vilde være underligt, om der ikke skulde være mere end et —, og hvor Indtægten er lille saavel gennem Hartkornet som gennem den Indkomst- eller Formue- og Lejlighedsskat, som maa opkræves, da er der ikke Spørgsmaal om andet, end at det vil komme til at svie haardt til denne Kommune, hvis Staten kun skal udrede det halve. Anderledes vil Forholdet stille sig i en større Kommune, hvor der i Reglen ikke er forholdsvis saa mange vanartede Børn, som der kan være i en mindre Landkommune. Nu kunde man jo ogsaa tænke sig, at man fordelte Byrden ved at kaste den over paa Amtskommunen, som jo altid paa en vis Maade er den store Kommune ude paa Landet. Men derved er at bemærke, at i Amtskommunerne oppebæres endnu al den Skat, som Amtet skal have af de faste Ejendomme, og ved enhver som helst Skat, man paaligner faste Ejendomme, forringer man i Virkeligheden den faste Ejendoms Værdi, man angriber den Ejer, som har Ejendommen, man angriber hans Formue. Det var muligvis en Fejl ved de gamle Skattelove, at de kom til at tynde haardere og haardere paa de faste Ejendomme og derved forringede de Formuer, som de enkelte Ejendomsbesiddere paa Landet havde. Der er ikke et, men mange Eks-

empler paa, at Skatten f. Eks. paa Hartkorn til Kommunerne i Løbet af de sidste 20—30 Aar er stegen til det dobbelte og derover. Nu har altsaa Staten faaet Lov til at tage en ganske betydelig Indkomstskat af Befolkningen og derigennem til at benytte et Skatteobjekt, som tidligere kun Kommunerne havde Ret til, men saa maa Staten ogsaa tage en Del af de Byrder, som tidligere i høj Grad hvilede paa Kommunerne, over paa sig. Det er ikke saa ubetydeligt, hvad Staten tager af Formue og Lejlighed, det er 8½ Mill. Kr., og af det, som den saaledes oppebærer af det tidligere rent kommunale Skatteobjekt, giver den kun 1½ Mill. tilbage. Det er ud fra disse Betragtninger, at jeg vil foreslaa, at vi i denne Lov sætte Statens Bidrag til de ¾ og Kommunens kun til den ene ¼. Jeg vil anbefale mine Ændringsforslag, nemlig Nr. 47, 49 og 50 til ærede Medlemmers velvillige Overvejelse.

C. C. Andersen: Der er af det ærede Flertal stillet et Ændringsforslag under Nr. 23 til § 10, gaaende ud paa at lade sidste Punktum i andet Stykke udgaa. Dette Punktum indeholder en Bestemmelse om, at den Hjælp, der ydes af Kommunekassen i det der angivne Øjemed, ikke skal have Fattighjælps Følger. Jeg vil meget anbefale at lade denne Bestemmelse blive staaende, idet jeg tror, at man ved Hjælp af den vil kunne redde adskillige Familier fra at komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Jeg kan ikke give den ærede Ordfører Ret i, at denne Bestemmelse præmierer forsømmelige Forældre fremfor dem, der passe deres Børn. Jeg tror ikke, man kan opstille det som en almindelig Regel i dette Forhold. Der er jo mange Familier, der have adskillige Børn, af hvilke kun et enkelt vanarter, og man kan vist neppe med nogen Ret paalægge saadanne Forældre Ansvaret derfor. Der kan være saa mange andre Forhold, som Forældrene maaske slet ikke have nogen Del i, der bevirke, at Barnet opfører sig paa en uheldig Maade. Naar nu Forældrene i Henhold til denne Lov skulle lade et saadant Barn anbringe enten i Pleje- eller i Børnehjem og betale derfor, vil — særlig hvor det rammer meget fattige Familier, Familier, der maaske lige hidtil have kun-